

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/282/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4205207548
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 12. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hušeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2012:4205207548.4

Uznesenie

Krajský súd v právnej veci žalobcu: 1/ Rád svätého Benedikta, so sídlom Komárno, Palatínova ul. č. 10-12, IČO: 00585688, v konaní zastúpený JUDr. László Lengyelom, advokátom so sídlom Bratislava, Ružová dolina č.6, proti žalovanému: LESY Slovenskej republiky, štátny podnik so sídlom Námestie SNP č. 8, Banská Bystrica, IČO: 36 038 351, v konaní zastúpený JUDr. Evou Mihókovou, advokátkou so sídlom Zlaté Moravce, Ul.1. mája č. 22 a vo veci žalobcu: 2/ Rímskokatolícka cirkev Trnavská arcidiecéza, so sídlom Trnava, Hollého 10, IČO: 00419702, v konaní zastúpený Advokátskou kanceláriou MAPLE & FISH s.r.o., Rajská 15/A, Bratislava, v ktorej mene koná advokát a konateľ JUDr. Viliam Karas, PhD., proti žalovanému: LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, Námestie SNP č. 8, Banská Bystrica, IČO: 36 038 351, v konaní zastúpený JUDr. Lenkou Molčanovou, advokátkou so sídlom Prešov, Hlavná ul.č.10, o vydanie nehnuteľností, v spoločnom konaní vedenom pod sp. zn. 10C/127/2005, o návrhu žalovaného na prerušenie konania, o odvolaní žalobcov 1/ a 2/ rade proti uzneseniu Okresného súdu Komárno č. k. 10C/127/2005-747 zo dňa 27. júna 2012, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého m e n í tak, že návrh žalovaného na prerušenie konania do právoplatného skončenia veci vedenej pred Ústavným súdom Slovenskej republiky č.k. II. ÚS 42/2011 z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa konanie vo veci na návrh žalovaného prerušil do právoplatného skončenia konania vedeného pred Ústavným súdom Slovenskej republiky pod č. k. II. ÚS 42/2011. Svoje rozhodnutie zdôvodnil poukazom na ustanovenie § 109 ods. 2 písm. c/ OSP a s poukazom na to, že v priebehu konania zistil, že na Ústavnom súde prebieha konanie pod č. k. II. ÚS 42/2011 ohľadom zjednotenia odchylných právnych názorov vo vzťahu k problematike určitosti a zrozumiteľnosti reštitučnej výzvy a jej náležitostí. Vzhľadom k tomu, súd prvého stupňa konania prerušil.

Uvedené uznesenie napadol včas podaným odvolaním žalobca v 2/ rade Rímskokatolícka cirkev, Trnavská arcidiecéza. Navrhol, aby odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa tak, že návrh žalovaného na prerušenie konania zamietne. Namietal, že vzhľadom na absenciu dostatočného a riadneho odôvodnenia bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom. Mal za to, že určitosťou a zrozumiteľnosťou reštitučnej výzvy a jej náležitosťami v zmysle zákona č. 161/2005 Z. z. je potrebné sa zaoberať v každom jednotlivom prípade osobitne, preto tu neexistuje dôvod na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods.2 písm. c) OSP. Prerúšením súdneho konania dochádza k porušeniu ústavného práva žalobcu na prejednanie veci bez zbytočných prietahov zo strany súdu, o čo sa snaží žalovaný svojimi podaniami. S poukazom na fakultatívnu možnosť prerušiť súdne konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil. V zmysle tohto zákonného ustanovenia súd nemusí obligatórne prerušiť konanie na návrh účastníka, môže tak však urobiť, ak po zvážení okolností dospeje k názoru, že konkrétne prebiehajúce konanie je konaním, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Teda rozhodnutie súdu závisí od konkrétnych okolností sporu, pričom je potrebné, aby súd prihliadol aj na štádium, v akom sa konanie nachádza, ako aj zväžil, či

predmetný právny vzťah týkajúci sa účastníkov konania si nemôže prejudiciálne sám vyriešiť. V danom prípade si súd prvého stupňa môže vyriešiť otázku určitosti a zrozumiteľnosti reštitučnej výzvy. Podľa názoru žalobcu z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie sú zrejmé dôvody, na základe ktorých súd prvého stupňa dospel k záveru o splnení podmienky na prerušenie súdneho konania, pričom tieto dôvody možno považovať za arbitrárne majúce za následok zásah do žalobcovho práva, čím sa mu odňala možnosť konať pred súdom.

Uvedené uznesenie napadol včas podaným odvolaním aj žalobca v 1/ rade Rád svätého Benedikta. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 295/2008 zo dňa 30.09.2009 uviedol, že skutkové zistenie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní v podstatnej časti vtedy, ak sa týka skutočností, ktoré boli významné pre posúdenie veci z hľadiska hmotného (prípadne procesného) práva. Súd prvého stupňa v predmetnej veci teda nepostupoval v súlade s ustanovením § 132 OSP. Z ústavnej sťažnosti Slovenského pozemkového fondu, z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 42/2011 zo dňa 03.02.2011 a ani zo žiadnej listiny nachádzajúcej sa v spise nevyplýva, že II. Senát Ústavného súdu SR už predložil alebo vôbec sa hodlá predložiť podľa ustanovenia § 6 prvej vety zákona č. 38/1993 Z. z. plénu Ústavného súdu SR návrh na zjednotenie odchylných právnych názorov. Preto skutkové zisteniu súdu prvého stupňa je nesprávne. Namietal tiež nesprávne právne posúdenie veci. V súčasnosti na Ústavnom súde SR neprebíha žiadne také konanie, existencia ktorého podľa názoru súdu prvého stupňa je základom pre prerušenie konania. Súd prvého stupňa podnet na takéto konanie ani nedal. Poukázal na uznesenie Vrchného súdu Praha sp. zn. 10 Cmo 622/1998 zo dňa 08.01.1999 podľa ktorého podanie ústavnej sťažnosti nepredstavuje začatie konania, v ktorom sa riešia konkrétne vecné otázky, ako to má na mysli ustanovenie § 109 ods. 2 písm. c) OSP. Mal za to, že predmetom konania na Ústavnom súde SR nie sú vecné otázky konkrétneho sporu, ale skúmanie, či nedošlo k porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ustanovenia čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Na základe uvedeného nie je daný ani obligatórny ani fakultatívny dôvod na prerušenie predmetného konania. Zároveň dal do pozornosti ustálenú prax Ústavného súdu SR, podľa ktorej prerušením konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP môže dôjsť k zbytočným prieťahom v konaní. V tejto súvislosti poukázal aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 21/2000 a nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 142/04.

K odvolaniu žalobcu v 1/ rade sa vyjadril žalobca v 2/ rade, ktorý sa v celom rozsahu stotožnil s odvolaním žalobcu v 1/ rade. Zároveň navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že návrh žalovaného na prerušenie konania zamietne alebo alternatívne, aby napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

K odvolaniam žalobcov v 1/ a 2/ rade sa vyjadril žalovaný. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne v celom rozsahu potvrdil. Námietky žalobcov považoval za nedôvodné s poukazom na to, že súd prvého stupňa sa riadne vysporiadal so všetkými podstatnými otázkami pre vydanie rozhodnutia v danej veci. Na podporu svojich tvrdení predložil rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/175/2012-573 zo dňa 25.06.2012, ktorým Krajský súd v Nitre ako odvolací súd potvrdil obdobný návrh na prerušenie reštitučného sporu vedeného pred Okresným súdom Nové Zámky sp. zn. 10C/82/2007 do právoplatného skončenia konania vedenom na Ústavnom súde SR pod sp. zn. II. ÚS 42/2011.

Krajský súd ako odvolací súd /§ 10 ods.1 OSP/ preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo postupom podľa § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 OSP a dospel k záveru, že je potrebné napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa § 220 OSP zmeniť a návrh žalovaného na prerušenie konania zamietnuť.

Súd prvého stupňa videl dôvod na prerušenie konania v danej veci z dôvodu, že na Ústavnom súde prebieha konanie, v ktorom môže dôjsť k zjednoteniu právnych názorov senátov odvolacieho súdu ohľadom problematiky určitosti a zrozumiteľnosti reštitučnej výzvy, čo je dôležitou otázkou a môže mať významný vplyv pre rozhodnutie v tejto veci.

Zo spisu z pripojeného uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. ÚS/42/2011-17 3.2.2011 vyplýva, že Ústavný súd SR prijal sťažnosť Slovenského pozemkového fondu na ďalšie konanie vo veci

namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva zaručeného v článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva zaručeného v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14Co/177/2009-575 z 28.9.2010 v spojitosti s rozsudkom Okresného súdu Zvolen č. k. 13C/55/2007-322 z 25.5.2009.

Ústavný súd v tomto rozhodnutí konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa spĺňa všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania pred Ústavným súdom predpísané v § 20 Zákona o ústavnom súde, ako aj osobitné náležitosti, ktoré sú pre konanie o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb ustanovené v § 50 citovaného zákona a preto, že nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 Zákona o ústavnom súde rozhodol o jej prijatí na ďalšie konanie. Ďalej uviedol, že pri predbežnom prerokovaní sťažnosti Ústavný súd rozhoduje o jej prijatí len vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa ňou namieta. Rozhodovanie o tej časti sťažnosti, ktorou sa sťažovateľ domáha zrušenia označených rozhodnutí, nie je rozhodovaním o základnom práve alebo slobode. Z tohto dôvodu Ústavný súd o tejto časti sťažnosti v rámci jej predbežného prerokovania nerozhodoval.

Sťažovateľ, Slovenský pozemkový fond, namietal nezákonnosť rozhodnutí súdov prvého i druhého stupňa, keď navrhovateľ neuplatnil reštitučný nárok v súlade s § 5 ods. 1 zákonom č. 161/2005 Z. z., nepreukázal v prekluzívnej lehote do 30. apríla 2006 sťažovateľovi, že mu bolo odňaté vlastnícke právo k dotknutým nehnuteľnostiam a nepreukázal v uvedenej lehote ani to, akým spôsobom ustanoveným v § 3 ods. 1 reštitučného zákona mu bolo vlastnícke právo odňaté. Ďalej namietal na strane navrhovateľa nedostatok aktívnej vecnej legitímácie, keď tento nepreukázal právne nástupníctvo po pôvodnom pozemnoknižnom vlastníkovi zapísanom v pozemkovej knihe. K uvedenému postupu ho viedli vyššie citované rozsudky Okresného súdu Zvolen a Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorými mu bola uložená povinnosť vydať a navrátiť Rímskokatolíckej cirkvi Biskupstvo Banská Bystrica vlastníctvo k označeným nehnuteľnostiam.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c/ OSP, pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Odvolací súd dospel k záveru, že konanie prebiehajúce pred Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. II. ÚS 42/2011, má vzťah výlučne ku konaniam vedeným na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 14C/187/2009 a na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 13C/55/2007. Nemožno konštatovať, že by sa v ňom riešila otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v prejednávanej veci, keďže tento súd si z hľadiska podaného návrhu, navrhovateľom označených dôkazov ich vykonania a vyhodnotenia, a výkladom príslušných zákonných ustanovení musí danú vec riešiť a dospieť ku konečnému rozhodnutiu vo veci.

Z vyššie uvedeného potom vyplýva, že v danom konaní pred Ústavným súdom sťažovateľ Slovenský pozemkový fond tvrdí, že právoplatným rozhodnutím spomínanými rozsudkami Krajského súdu v Banskej Bystrici a Okresného súdu Zvolen sa porušili jeho základné práva alebo slobody.

Rozhodnutie v uvedenej veci nemôže mať žiadny zásadný význam pre rozhodnutie súdu v prejednávanej veci, keď ako už bolo uvedené vyššie, je súd prvého stupňa povinný v prejednávanej veci na základe návrhu navrhovateľa a ním predložených dôkazov vykonať dokazovanie, vyhodnotiť tieto dôkazy a vo veci rozhodnúť.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmenil a návrh odporkyne na prerušenie konania zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.